

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 04 lutego 2016 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 1) powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od K. K. kwoty 945,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 05 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zasądzenie opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 0,30 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną umowy z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. z siedzibą w W. na świadczenie usług o abonament telewizyjny. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 września 2015 r. powód nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanej, a wynikającą wprost z tytułu łączącej strony umowy w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, podejmując tym samym próbę polubownego odzyskania należnej mu od strony kwoty, jednakże okazało się to bezskuteczne. Na kwotę dochodzoną pozwem, tj. 945,18 zł składają się: kwota 173,40 zł – tytułem niezapłaconych opłat abonamentowych oraz opłat z tytułu czynszu za wynajem dekodera, kwota 106,53 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwot należności abonamentowych oraz należności z tytułu opłaty za przedterminowe rozwiązanie umowy z winy abonenta od dnia następnego po dacie płatności do dnia wytoczenia powództwa, kwota 665,25 zł z tytułu opłaty za przedterminowe rozwiązanie umowy z winy abonenta (pozew – k. 1-5).

W dniu 12 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi (postanowienie k. 6).

Zarządzeniem z dnia 04 marca 2016 r. pełnomocnik powoda został zobowiązany m.in. do złożenia dowodów opisanych w pozwie elektronicznym wraz z ich odpisami w terminie dwutygodniowym pod rygorem negatywnej oceny z art. 233 § 2 k.p.c. lub rozważenia zawieszenia postępowania (zarządzenie, k. 7).

W wykonaniu w/w zarządzenia powód w dniu 13 kwietnia 2016 r. (data nadania, k. 34) wniósł pozew na urzędowym formularzu oraz załączniki w postaci m.in.: umowy abonenckiej z dnia 27 stycznia 2011 r., protokołu zdawczo-odbiorczego sprzętu, umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2015 r., zawiadomienia o niespłaconych należnościach, wezwania do zapłaty z dnia 04 listopada 2015 r. W wszystkie wskazane dokumenty dotyczyły E. T., a nie pozwanej K. K. (pozew na urzędowym formularzu wraz z załącznikami, k. 15-32)

Do zakończenia postępowania pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła wyjaśnień ustnie i na piśmie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W niniejszej sprawie jedynie powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wykazał się aktywnością dowodową. K. K. nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła wyjaśnień ustnie i na piśmie.

W odpowiedzi na zarządzenie z dnia 04 marca 2016 r. U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przedłożył w szczególności umowę abonencką z dnia 27 stycznia 2011 r., protokół zdawczo-odbiorczy sprzętu, umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2015 r., zawiadomienie o niespłaconych należnościach, wezwania do zapłaty z dnia 04 listopada 2015 r. Jednakże wszystkie powyższe dokumenty dotyczyły E. T., a nie pozwanej K. K. Wskazać należy, że także pozew wniesiony tytułem uzupełnienia braków formalnych na urzędowym formularzu dnia 14 kwietnia 2016 r. nie dotyczył pozwanej K. K.

Podnieść równocześnie trzeba, że U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. celem wykazania legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2015 r. Na podstawie tej umowy (...)z siedzibą w W. i U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny

Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeniósł swoje bezsporne i wymagalne pieniężne wierzytelności przysługujące mu od abonentów oraz załącznik do umowy z danymi dłużnika nabywanej wierzytelności. Jednak i ten dokument nie dotyczy pozwanej K. K. (kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 stycznia 2011 r.– k. 20-20v oraz załącznik, k. 27).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Podstawę dochodzenia w niniejszej sprawie roszczenia stanowić miała umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2015 r., na podstawie której powód miał nabyć wierzytelność przysługującą względem pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W.. Z kolei wierzytelność ta wynikać miała z zawartej przez pozwaną K. K. z (...) S.A. w W. umowy abonenckiej. Zgodnie z twierdzeniem powoda umowa ta została wypowiedziana pozwanej przez jego poprzednika prawnego, zaś pozwana była zobowiązana do uregulowania należności z tytułu opłat abonamentowych i opłat z tytułu czynszu za wynajem dekodera, czego nie uczyniła.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie z § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W myśl zaś art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Przepis ten stanowi w istocie realizację zasady ochrony dłużnika działającego w dobrej wierze, którego sytuacja prawna w następstwie przelewu nie może się pogorszyć.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy wskazać, że powód nie wykazał zobowiązania pozwanej względem cedenta. Mimo iż w uzasadnieniu pozwu powód powołuje się na umowę abonencką, którą pozwana zawarła z (...) S.A. w W., to do akt sprawy nie przedłożył tej umowy, na podstawie której opierał dochodzone roszczenie. Brak jest też w materiale dowodowym wezwania do zapłaty, chociaż w uzasadnieniu pozwu powód na ten dowód się powoływał. Brak również wypowiedzenia umowy, czy zaświadczenia o wypowiedzeniu pozwanej umowy przez (...) S.A. Tym samym, powód nie udowodnił, że poprzednik prawny czynił starania w celu wyegzekwowania należnej sumy pieniężnej, a co za tym idzie brak było dowodów na stwierdzenie faktu popadnięcia pozwanej K. K. w zadłużenie.

W tej sytuacji powód winien wykazać zasadność dochodzonego roszczenia. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W postępowaniu cywilnym reguła ta została powtórzona w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przytoczone regulacje oznaczają, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na twierdzącym, a nie na przeczącym. Dodatkowo powód zobowiązany jest do przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania prawidłowej oceny podstawy faktycznej i materialno-prawnej wyroku.

Jednocześnie zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Przepis art. 230 k.p.c. daje Sądowi możliwość uznania za udowodnioną pewnej okoliczności na podstawie faktów przytoczonych przez stronę, co do których nie wypowiedziała się strona przeciwna, ale tylko wówczas, gdy wynik całej rozprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, że strona przeciwna nie zamierzała zaprzeczyć tej okoliczności. Zastosowanie domniemania przyznania faktów uzależnione zostało przez ustawodawcę od wyników całej rozprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r., I CSK 456/09, Lex nr 688855, z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 348/09, Lex nr 688851 i z dnia 25 listopada 2010 r., III CSK 36/10, Lex nr 852659). Zastosowanie tego przepisu wchodzi w rachubę jedynie wówczas, gdy jest to uzasadnione wynikiem całej rozprawy. Oznacza to konieczność uwzględnienia zarówno postawy procesowej strony, jak również ostatecznych wyników postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 298/10, LEX nr 950421). W porównaniu do przyznania wyraźnego, dotyczącego zarówno

przytoczeń powoda, jak i pozwanego, przyznanie dorozumiane dotyczy tylko twierdzenia, co do którego przeciwnik nie wypowiedział się, a mógł to uczynić, i dlatego ocena sądu musi opierać się na całości materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił, że pozwana K. K. w żaden sposób nie zajęła stanowiska w sprawie, nie wypowiedziała się co do twierdzeń strony powodowej. Niemniej jednak, z uwagi na brak jakiegokolwiek materiału dowodowego Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie znajduje zastosowanie powyższe domniemanie o tzw. faktach milcząco przyznanych. Jak wskazuje Sąd Najwyższy samo milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane (wyrok SN z dnia 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, LEX nr 7661).

Ponadto, zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny i w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przepis ten wprowadza szczególną podstawę faktyczną wydania wyroku zaocznego, tj. przewiduje, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Niemniej jednak przepis ten nie wprowadza automatyzmu Sądu. Nakazuje on przeprowadzenie postępowania dowodowego przed wydaniem wyroku zaocznego. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, LEX nr 1216211).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, nie można było uznać twierdzeń powoda za niewątpliwe. Nie przedłożył on bowiem dokumentów, na które powołał się w treści pozwu, w szczególności samej umowy abonenckiej i wypowiedzenia tej umowy pozwanej. W związku z tym Sąd nie mógł ocenić, czy taka umowa w ogóle została zawarta, jaka była jej treść, czy została faktycznie wypowiedziana pozwanej, a także, czy pozwana rzeczywiście – zgodnie z twierdzeniami powoda – popadła w zadłużenie.

Sąd uwzględnił w tym zakresie także, że zarządzeniem z dnia 04 marca 2016 r. pełnomocnik powoda został zobowiązany m.in. do złożenia dowodów opisanych w pozwie elektronicznym wraz z ich odpisami pod rygorem negatywnej oceny z art. 233 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym ostatnim przepisem Sąd ocenia jakie znaczenie nadać m.in. przeszkodom stawianym przez stronę w przeprowadzeniu dowodu. Taki charakter ma nieudzielenie na żądanie sądu informacji o konkretnym dowodzie, miejscu jego położenia, gdy nie budzi wątpliwości, że strona takie informacje ma, a żaden przepis prawa nie zobowiązuje jej do ich nieudostępniania (M. Sieńko, Komentarz do art.233 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX 2015). W niniejszej sprawie powód został zobowiązany do przedstawienia dowodów, które wskazał w pozwie. Pomimo tego nie przedłożył tych dowodów. Zasadna była zatem w niniejszej sprawie negatywna ocena zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. W orzecznictwie wskazuje się, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Sąd zatem wziął pod uwagę, że fakty przytoczone przez powoda wymagały dowodu, jako że to powód z tychże faktów wywodził skutki prawne. Niewątpliwie powód nie sprostował temu obowiązkowi, z procesowymi i materialnoprawnymi konsekwencjami wynikającymi z dyspozycji art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c., a zatem powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w wyroku zaocznym.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)